

— Та знамъ ли кое на кого е, холанъ и ти, булка! — отговаряше дѣдо Костадинъ съ присторена наивностъ.

— Ти ли не знаешъ! Ти ли не знаешъ! — шепнѣше яростно Петковица. — Червивъ старецъ билъ, брей, кой го знаеше!...

Напролѣтъ, когато разровиха лозето, дѣдо Костадинъ причака Петка предъ обора и отмѣтна калпака си назадъ.

— Такованкана... — подхвана той смутенъ и забърканъ. Искахъ да ти кажа... едно сте ми и двамата... пъкъ азъ съмъ старъ, мене и винце ми се ще да си пийна, и ракийцата да си приготвя... нали видишъ, не мога да си купя... земледѣлието не върви, пъкъ и годинитѣ станаха тежки — като че и земята не рачи да ражда веке... Боримъ се само за единъ хлѣбъ, дето се казва, та...

Отначало Петко мръдна радостно бухналитѣ си сиви мустаци, но сетне започна да свива дебелията си долна бърна и да тъмнѣе като градобитенъ облакъ.

— Та? — попита той, като изгледа строго баща си.

— Рекохъ... да ми отдѣлишъ два-три реда отъ твоето лозе... За работата, азъ ще си го работя криво-лѣво... Не мога безъ винце, сине, старъ съмъ, нали видишъ... Пъкъ като умра, вземи си го пакъ, нѣма кой да ти го спира...

Петко стоя единъ мигъ, загледанъ въ окърпената стена на обора и кимна съ глава:

— Вземи, — рече той тихо. — И петъ реда ако щешъ вземи...

— Петъ не ми трѣбватъ.. само два, — отвърна още по-обърканъ и смутенъ стариятъ. Той очакваше отказъ, караници и обиди, а всичко завърши така мирно. Но когато Петковица научи, тя се тръшна на сайваната и зарида глухо: